

# ONTVOERING

DOOR HENDRIK DE VRIES

Sterk, boven eigen kracht mijn ellende bedwingende,  
Duld ik, onteerd en veracht, wat niemand ooit verneemt,  
Begrijp niet hoe dit zoo komen moest: —

....Plots vervolgd, en onmiddellijk  
Ingehaald van een bende  
Springende boschduivelen, miste ik  
Vol ontzetting 't perk, witgepaald, met brug  
En ketting.... Onverbiddelijk wist ik  
Mij verdwaald....

Langs de berg terug

Rende ik in wanhoopsjacht.  
Al 't oud-bekende werd woest en vreemd.  
Eens nog, terwijl ik ten hoogen voer,  
Woei koortslucht uit moer, frischheid uit kustwier....  
Diepgedaald, zwenkte de wereld....

Een vaag-overschimde

Kuil ving mijn val, waar de maan bang schuil ging,  
Spin-fijn geragd: kom eener tinmijn.  
Toen bruiste de aandrang der drom rondom.  
Zij grimde in moordzucht, en wreeder lustgier,  
Doch duchtte 's Konings geeselwacht,  
Zwaar-toegerust hier op loer; bleef spiedend rondspeuren.  
Geen die nederklom.

Trotsch, door 't rumoer der duizenden

Dicht aan de schacht, riep 't gewrongkroond Hoofd:

## HENDRIK DE VRIES

„Redt, bekrompen-huizenden, rauw van wondscheuren,  
Deze schoone naar 't mistrijk, eer daglicht in-schijn,  
't Hofgezin ten geschenk: daar zal zij slavin zijn,  
Stofgrauw, in grondkleuren, van spraak beroofd.  
Giftig kruid haar bed. Zwart bazalt haar graf.  
Wee wie haar genaak of raak. Wacht mijn wenk,  
Roekloos volk: laat af”.

Gebiedend, vuist-gebald,  
Hief hij tegen 't reeds geschiedend onheil 't bedreig der straf.  
Slagbui barstte op slagbui. Wie, ziedend van kervelwijn,  
Driest zich vergrepen, of schaamteloos laf mij beslopen,  
Deinsden kermend. Eén keerde in stervenspijn,  
Door de zweepen nogmaals gruwzaam ter aarde geknald,  
Paarsrood bedropen; heeft zich opgericht  
Staarde in wraakzucht, of zielsgeheim hopen.

Daar wendde een weg waar een brand langs walmde.  
Geen uitgang. Bij verfoeilijk spel  
Weergalmde en talmde een droef gedicht.  
Mijn bruidzang. De hel deed zijn grendels open.  
Land van licht, vaarwel.